

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 20 kwietnia 2010 r. \*

W sprawie C-246/07

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 22 maja 2007 r.,

**Komisja Europejska**, reprezentowana przez G. Valera Jordanę oraz C. Tufvesson, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

**Królestwu Szwecji**, reprezentowanemu przez A. Krusego oraz A. Falk, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

\* Język postępowania: szwedzki.

popieranemu przez:

**Królestwo Danii**, reprezentowane przez C. Pilgaard Zinglersena oraz R. Holdgaard, działających w charakterze pełnomocników,

**Królestwo Niderlandów**, reprezentowane przez C.M. Wissels oraz D.J.M. de Gravego, działających w charakterze pełnomocników,

**Republikę Finlandii**, reprezentowaną przez J. Heliskoskiego, działającego w charakterze pełnomocnika,

**Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**, reprezentowane przez V. Jackson, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez D. Anderson, QC,

interwenienci,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, C. Toader, prezesi izb, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca), A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Löhmus i J.J. Kasel, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,  
sekretarz: R. Șereș, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 29 kwietnia 2009 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 1 października 2009 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

- <sup>1</sup> Komisja Europejska żąda w swej skardze wniesionej do Trybunału stwierdzenia, że Królestwo Szwecji, proponując jednostronnie dodanie substancji sulfonianu perfluorooktanu (zwanego dalej „PFOS”) do załącznika A do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (zwaney dalej „konwencją sztokholmską”), uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 WE i art. 300 ust. 1 WE.

## Ramy prawne

### *Konwencja sztokholmska*

- 2 Konwencja sztokholmska została przyjęta w dniu 22 maja 2001 r. Zgodnie z jej art. 26 ust. 1 weszła w życie w dniu 17 maja 2004 r. bądź w dziewięćdziesiątym dniu od daty złożenia pięćdziesiątego dokumentu dotyczącego ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia. Zgodnie z art. 1 ma ona na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi (zwanymi dalej „POP”), gdyż strony konwencji uznają w szczególności, iż POP „posiadają właściwości toksyczne, są odporne na degradację, podlegają bioakumulacji i są przenoszone za pośrednictwem powietrza, wody i gatunków wędrownych poprzez granice państw oraz odkładają się daleko od miejsca ich uwolnienia, gdzie następnie akumulują się w ekosystemach lądowych i wodnych”.
- 3 Z art. 2 konwencji sztokholmskiej wynika, że do jej celów „strona” oznacza państwo lub regionalną organizację integracji gospodarczej, która zgodziła się przestrzegać postanowień konwencji i wobec której obowiązuje niniejsza konwencja, a „regionalna organizacja integracji gospodarczej” oznacza organizację utworzoną przez suwerenne państwa danego regionu, której państwa członkowskie przekazały uprawnienia w sprawach objętych niniejszą konwencją i która została w stosowny sposób upoważniona, zgodnie z jej wewnętrznymi procedurami, do podpisania, ratyfikowania, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia do tej konwencji.
- 4 Artykuł 3 konwencji sztokholmskiej stanowi, że strony przyjmują niezbędne środki prawne i administracyjne dotyczące substancji chemicznych wymienionych w załącznikach do konwencji. Środki te zmierzają głównie do wyeliminowania lub ograniczenia produkcji lub użytkowania, przywozu i wywozu tych substancji.

- 5 Konwencja sztokholmska zawiera przepisy proceduralne dotyczące dodawania do jej załączników A–C nowych substancji chemicznych. Zgodnie z jej art. 8 dotyczącym dodawania substancji chemicznych do jej załączników:

„1. Strona może przedłożyć Sekretariatowi wniosek o umieszczenie substancji w wykazie w załącznikach A, B lub C. Wniosek ten będzie zawierać informacje określone w załączniku D. Przy opracowywaniu wniosku Stronie mogą pomagać inne Strony lub Sekretariat.

2. Sekretariat sprawdzi, czy wniosek zawiera informacje określone w załączniku D. W przypadku gdy Sekretariat będzie przeświadczony, że wniosek zawiera wymienione tamże informacje, przekaze go Komitetowi ds. Przeglądu Trwałych Zanieczyszczeń Organicznych.

3. Komitet zbada wniosek i zastosuje, w sposób elastyczny i przejrzysty, kryteria kwalifikacyjne określone w załączniku D, uwzględniając wszystkie dostarczone informacje w sposób zintegrowany i wyważony.

4. Jeśli Komitet zadecyduje, że:

- a) jest przeświadczony, iż zostały spełnione kryteria kwalifikacyjne, wtedy udostępni, za pośrednictwem Sekretariatu, wniosek i ocenę Komitetu wszystkim Stronom i obserwatorom, z prośbą o przedłożenie informacji określonych w załączniku E; lub

[...]

6. W przypadku gdy Komitet zadecyduje, że kryteria kwalifikacyjne zostały spełnione, lub Konferencja Stron zadecyduje, że należy przeprowadzić dalsze postępowanie w sprawie wniosku, Komitet dokona dalszego przeglądu wniosku, biorąc pod uwagę wszelkie istotne, dodatkowo dostarczone informacje oraz opracuje projekt profilu ryzyka, zgodnie z załącznikiem E.[...]

7. Jeśli na podstawie profilu ryzyka, opracowanego zgodnie z postanowieniami załącznika E, Komitet zadecyduje, że:

- a) na skutek przenoszenia na dalekie odległości w środowisku substancja chemiczna będzie powodować tak znaczące negatywne oddziaływania na zdrowie ludzkie lub środowisko, że uzasadnione są działania globalne, to w sprawie wniosku będzie przeprowadzone postępowanie. Brak całkowitej pewności naukowej nie wstrzymuje postępowania w sprawie wniosku. Za pośrednictwem Sekretariatu Komitet wystąpi do wszystkich Stron i obserwatorów o informacje dotyczące względów określonych w załączniku F. Następnie opracuje ocenę w zakresie zarządzania ryzykiem, obejmującą analizę możliwych środków kontrolnych, jakie można zastosować wobec danej substancji chemicznej, zgodnie z tymże załącznikiem; lub
- b) nie należy przeprowadzać postępowania w sprawie wniosku, wówczas za pośrednictwem Sekretariatu udostępni profil ryzyka wszystkim Stronom i obserwatorom oraz odrzuci wniosek.

8. W przypadku każdego wniosku, odrzuconego na podstawie ust. 7 lit. b), Strona może wystąpić do Konferencji Stron o rozważenie wydania Komitetowi polecenia, aby ten poprosił Stronę występującą z wnioskiem i inne Strony o dostarczenie dodatkowych informacji w okresie nieprzekraczającym jednego roku. Po tym okresie i na podstawie wszelkich otrzymanych informacji Komitet ponownie rozpatrzy wniosek zgodnie z ust. 6, z pilnością, o której zadecyduje Konferencja Stron. Jeśli w tym trybie Komitet ponownie odrzuci wniosek, Strona może odwołać się od decyzji Komitetu, a sprawę rozpatrzy Konferencja Stron na swoim następnym posiedzeniu. Na podstawie profilu ryzyka opracowanego zgodnie z załącznikiem E oraz biorąc pod uwagę ocenę Komitetu i wszelkie dodatkowe informacje dostarczone przez jakąkolwiek Stronę lub obserwatora, Konferencja Stron może zadecydować o przeprowadzeniu dalszego postępowania w sprawie wniosku. Jeśli Konferencja Stron zadecyduje o przeprowadzeniu dalszego postępowania w sprawie wniosku, wtedy Komitet opracuje ocenę w zakresie zarządzania ryzykiem.

9. W oparciu o profil ryzyka, o którym mowa w ust. 6, oraz ocenę w zakresie zarządzania ryzykiem, o której mowa w ust. 7 lit. a) lub ust. 8, Komitet wyda zalecenie ustalające, czy substancja ta powinna być rozpatrywana przez Konferencję Stron w celu umieszczenia jej w wykazie w załącznikach A, B lub C. Biorąc należyte pod uwagę zalecenia Komitetu, w tym również niepewność naukową, Konferencja Stron zadecyduje, zgodnie z zasadą przezorności, o umieszczeniu substancji chemicznej w załącznikach A, B lub C oraz określi odnoszące się do niej środki kontrolne.

- 6 Artykuł 12 konwencji sztokholmskiej zatytułowany „Pomoc techniczna” stanowi, iż strony podejmą współpracę w celu udzielenia pomocy technicznej we właściwym czasie i we właściwy sposób Stronom krajom rozwijającym się i Stronom krajom dokonującym transformacji gospodarki, aby pomóc im, z uwzględnieniem ich specyficznych potrzeb, w rozwoju i wzmocnieniu ich zdolności do spełnienia ich zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji. Jej art. 13 ust. 2 stanowi natomiast, że Strony kraje rozwinięte przeکاżą nowe i dodatkowe środki finansowe umożliwiające Stronom krajom rozwijającym się i Stronom krajom dokonującym transformacji

gospodarki poniesienie uzgodnionych całkowitych dodatkowych kosztów wdrożenia przedsięwzięć spełniających ich zobowiązania wynikające z tej konwencji.

- 7 Artykuł 19 konwencji sztokholmskiej ustanawia Konferencję Stron, która „będzie dokonywać ciągłego przeglądu i oceny wdrażania” konwencji. Z ustępu 6 tego artykułu wynika, że „Konferencja Stron na swojej pierwszej sesji ustanowi organ pomocniczy pod nazwą Komitet ds. Przeglądu Trwałych Zanieczyszczeń Organicznych, dla potrzeb sprawowania funkcji przypisanych temu Komitetowi przez niniejszą Konwencję”. Jak wynika z dokumentu SC-1/7 zatytułowanego „Utworzenie Komitetu ds. Przeglądu Trwałych Zanieczyszczeń Organicznych”, w skład komitetu wchodzi 31 członków powołanych przez Konferencję Stron. W celu zapewnienia równomiernego podziału geograficznego ustalono następujące zasady dotyczące pochodzenia członków komitetu:

— państwa afrykańskie: 8;

— państwa Azji i Pacyfiku: 8;

— państwa Europy Środkowej i Wschodniej: 3;

— państwa Ameryki Łacińskiej i Karaibów: 5;

— państwa Europy Zachodniej i inne państwa: 7.

8 Artykuł 21 ust. 1–3 konwencji sztokholmskiej stanowi:

„Poprawki do konwencji

1. Każda ze Stron może proponować poprawki do niniejszej konwencji.

2. Poprawki do niniejszej konwencji będą przyjęte podczas sesji Konferencji Stron. Tekst każdego projektu poprawki zostanie przekazany Stronom przez Sekretariat co najmniej sześć miesięcy przed sesją Konferencji Stron, na której zapropnuje się przyjęcie poprawki. Sekretariat również przekaże projekt poprawek sygnatariuszom niniejszej konwencji oraz, do wiadomości, depozytariuszowi.

3. Strony dołożą wszelkich starań, aby jednomyślnie przyjąć każdy projekt poprawki do niniejszej konwencji. Jeżeli wyczerpano wszystkie starania na rzecz jednomyślności, lecz jej nie osiągnięto, poprawka zostanie ostatecznie przyjęta”.

- 9 Zgodnie z art. 22 ust. 1–4 konwencji sztokholmskiej:

„Przyjęcie załączników i poprawki do nich

1. Załączniki do niniejszej konwencji stanowią jej integralną część i – jeżeli wyrażenie nie stanowi ona inaczej – odniesienie do niniejszej konwencji jest równoznaczne z odniesieniem do każdego z jej załączników.

2. Wszelkie dodatkowe załączniki będą ograniczać się do spraw proceduralnych, naukowych, technicznych lub administracyjnych.

3. Do propozycji, przyjęcia i wejścia w życie dodatkowych załączników do niniejszej konwencji stosuje się następującą procedurę:

- a) dodatkowe załączniki będą zaproponowane i przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 ust. 1, 2 i 3;
- b) Strona, która nie jest w stanie zaakceptować dodatkowego załącznika, zawiadomi o tym na piśmie depozytariusza w ciągu jednego roku od daty powiadomienia jej przez depozytariusza o przyjęciu dodatkowego załącznika. Depozytariusz bez zwłoki powiadomi wszystkie Strony o każdym takim otrzymanym zawiadomieniu. Strona może w każdym czasie wycofać uprzednie zawiadomienie

o nieakceptowaniu każdego dodatkowego załącznika, zaś załącznik ten wejdzie wtedy w życie dla tej Strony, z uwzględnieniem postanowienia lit. c); oraz

- c) po upływie jednego roku od daty powiadomienia przez depozytariusza o przyjęciu dodatkowego załącznika, załącznik ten wejdzie w życie dla wszystkich Stron, które nie złożyły zawiadomienia, zgodnie z postanowieniami lit. b).

4. Propozycja, przyjęcie i wejście w życie poprawek do załącznika A, B lub C podlega tej samej procedurze, co propozycja, przyjęcie i wejście w życie dodatkowych załączników do niniejszej konwencji, z zastrzeżeniem, że poprawka do załącznika A, B lub C nie wejdzie w życie w odniesieniu do każdej Strony, która złożyła deklarację dotyczącą poprawki do tych załączników, zgodnie z art. 25 ust. 4, a w takim przypadku każda taka poprawka wejdzie w życie w odniesieniu do danej Strony w dziewięćdziesiątym dniu od dnia złożenia przez nią u depozytariusza dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia poprawki”.

<sup>10</sup> Artykuł 23 konwencji sztokholmskiej brzmi następująco:

„Prawo głosu

1. Każda ze Stron niniejszej konwencji dysponuje jednym głosem, z zastrzeżeniem postanowienia ust. 2.

2. Regionalna organizacja integracji gospodarczej, w sprawach należących do jej właściwości, korzysta z prawa głosu z liczbą głosów równą liczbie swoich państw członkowskich będących Stronami niniejszej konwencji. Taka organizacja nie korzysta ze swojego prawa głosu, jeżeli którekolwiek z jej Państw Członkowskich korzysta ze swojego prawa głosu – i odwrotnie”.

- 11 Zgodnie z art. 24 konwencji sztokholmskiej jest ona otwarta do podpisu w Sztokholmie przez wszystkie państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej.
- 12 Artykuł 25 konwencji sztokholmskiej zatytułowany „Ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie” stanowi:

„1. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez Państwa i przez regionalne organizacje integracji gospodarczej. Będzie ona otwarta do przystąpienia dla Państw i regionalnych organizacji integracji gospodarczej od następnego dnia po dacie zamknięcia konwencji do podpisu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia zostaną złożone u depozytariusza.

2. Każda regionalna organizacja integracji gospodarczej, która staje się Stroną niniejszej konwencji, gdy żadne z jej państw członkowskich nie będzie jej Stroną, jest związana wszystkimi zobowiązaniami wynikającymi z konwencji. W przypadku takich organizacji, których jedno lub więcej państw członkowskich jest Stronami niniejszej konwencji, organizacja ta i jej państwa członkowskie postanowią o swojej odnośnej odpowiedzialności za wykonywanie zobowiązań wynikających z konwencji. W takich przypadkach organizacja ta i jej państwa członkowskie nie mają tytułu do równoległego korzystania ze swoich praw w ramach konwencji.

3. W swoim dokumencie ratyfikacyjnym, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia regionalna organizacja integracji gospodarczej zadeklaruje zakres jej kompetencji odnośnie do spraw, do których stosuje się niniejsza konwencja. Każda taka organizacja poinformuje również depozytariusza, który z kolei poinformuje Strony, o każdej modyfikacji zakresu jej kompetencji.

4. W swoim dokumencie ratyfikacyjnym, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia regionalna organizacja integracji gospodarczej może zadeklarować, że w odniesieniu do niej każda poprawka do załącznika A, B lub C wejdzie w życie dopiero po złożeniu przez nią dotyczącego tejże poprawki dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia”.

<sup>13</sup> Konwencja sztokholmska została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty decyzją Rady 2006/507/WE z dnia 14 października 2004 r. dotyczącą zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz.U. 2006, L 209, s. 1). Dokument zatwierdzający Wspólnoty został złożony w dniu 16 listopada 2004 r.

<sup>14</sup> Motyw ósmy decyzji 2006/507/WE przypomina, że Wspólnota przyjęła już dokumenty obejmujące kwestie uregulowane konwencją, w tym rozporządzenie (WE) nr 850/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych oraz zmieniające dyrektywę 79/117/EWG (Dz.U. L 158, s. 7 i sprostowanie Dz.U. 2004, L 229, s. 5, zwane dalej „rozporządzeniem POP”), rozporządzenie (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych substancji chemicznych (Dz.U. L 63, s. 1) oraz dyrektywę Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) (Dz.U. L 243, s. 31).

15 Motyw dziesiąty decyzji 2006/507 ma brzmienie następujące:

„W przypadku przyjmowania zmiany do załącznika A, B lub C lub do załączników dodatkowych do konwencji, Komisja powinna przewidzieć jej wprowadzenie w ramach rozporządzenia (WE) nr 850/2004 lub innego odpowiedniego przepisu wspólnotowego. Jeżeli jakakolwiek zmiana nie zostanie wprowadzona w życie w terminie jednego roku od daty powiadomienia przez depozytariusza o przyjęciu zmiany, oraz w celu uniknięcia sytuacji niezgodności, Komisja powinna powiadomić o tym depozytariusza zgodnie z art. 22”.

16 Artykuł 2 decyzji 2006/507 brzmi następująco:

„1. W każdym przypadku, kiedy zmiana do załącznika A, B lub C lub załączników dodatkowych do konwencji nie została wprowadzona do załączników do rozporządzenia (WE) nr 850/2004 lub innego odpowiedniego przepisu wspólnotowego w terminie jednego roku od daty powiadomienia przez depozytariusza o przyjęciu zmiany, Komisja powiadamia depozytariusza zgodnie z art. 22 konwencji.

2. W przypadku gdy zmiana zostanie wprowadzona do załącznika A, B lub C lub załączników dodatkowych do konwencji po dokonaniu powiadomienia, o którym mowa [w] ust. 1, Komisja wycofuje bezzwłocznie powiadomienie”.

- 17 Załącznik do decyzji 2006/507 zawiera deklarację Wspólnoty zgodnie z art. 25 ust. 3 konwencji sztokholmskiej. Deklaracja ta brzmi następująco:

„Wspólnota oświadcza, że zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, w szczególności z jego art. 175 ust. 1, posiada kompetencje do zawierania międzynarodowych porozumień dotyczących środowiska naturalnego oraz do wprowadzania w życie zobowiązań z nich wynikających, które przyczyniają się do osiągnięcia następujących celów:

- zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego,
- ochrony zdrowia ludzkiego,
- ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych,
- promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązania regionalnych lub światowych problemów środowiska naturalnego.

Ponadto Wspólnota oświadcza, że przyjęła już instrumenty prawne, wiążące jej państwa członkowskie, obejmujące kwestie uregulowane niniejszą konwencją, oraz przedłoży i uaktualni, odpowiednio, wykaz tych instrumentów prawnych Konferencji Stron zgodnie z art. 15 ust. 1 konwencji.

Wspólnota odpowiada za wykonanie tych zobowiązań wynikających z konwencji, które objęte są obowiązującym prawodawstwem wspólnotowym.

Wykonywanie kompetencji Wspólnoty jest, z natury, przedmiotem stałego rozwoju”.

- <sup>18</sup> Wspólnota nie skorzystała z przewidzianej w art. 25 ust. 4 konwencji sztokholmskiej możliwości zadeklarowania, że w odniesieniu do niej każda zmiana do załącznika A, B lub C wejdzie w życie dopiero po złożeniu przez nią dotyczącego tejże zmiany dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.
- <sup>19</sup> Wszystkie państwa członkowskie są stronami konwencji sztokholmskiej.

### *Protokół z Aarhus*

- <sup>20</sup> Protokół do Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości z 1979 r. dotyczący trwałych zanieczyszczeń organicznych został przyjęty w Aarhus (Dania) w dniu 24 czerwca 1998 r. (zwany dalej „protokołem z Aarhus”). Zmierza on do kontroli, zmniejszenia i wyeliminowania emisji lub uwalniania tych zanieczyszczeń.

- 21 Jak wynika z art. 1 i 15 protokołu z Aarhus, jest on otwarty do podpisu przez państwa będące członkami Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych, państwa mające status doradczy przy tej Komisji oraz dla regionalnych organizacji integracji gospodarczej utworzonych przez suwerenne państwa będące członkami tej Komisji.
- 22 Artykuł 3 protokołu z Aarhus opisuje podstawowe zobowiązania umawiających się stron. Dotyczy on w istocie kwestii zakończenia produkcji i używania substancji wymienionych w załączniku I do tego protokołu, zastrzeżenia używania substancji wymienionych w jego załączniku II do przewidzianych w nim celów oraz redukcji emisji substancji wymienionych w jego załączniku III do przewidzianego poziomu w roku odniesienia określonym zgodnie z wymienionym załącznikiem.
- 23 Artykuł 14 ust. 1–3 protokołu z Aarhus następująco reguluje procedurę zmian do załączników I–III do tego protokołu:

„1. Każda ze Stron może zaproponować zmiany do niniejszego Protokołu.

2. Proponowane zmiany są składane na piśmie do Sekretarza Wykonawczego Komisji, który przekazuje je wszystkim Stronom. Strony zebrane w ramach Organu Wykonawczego przedyskutują proponowane zmiany na ich następnym posiedzeniu, pod warunkiem że propozycje te zostały przekazane Stronom przez Sekretarza Wykonawczego z wyprzedzeniem wynoszącym co najmniej 90 dni.

3. Zmiany do niniejszego Protokołu oraz do załączników I–IV, VI i VIII są przyjmowane w wyniku zgody Stron obecnych na posiedzeniu Organu Wykonawczego,

oraz wchodzi w życie dla tych Stron, które je zaakceptowały, w 90-tym dniu od daty złożenia przez dwie trzecie Stron dokumentów o ich akceptacji depozytariuszowi. Dla każdej innej Strony zmiany wchodzi w życie 90-tego dnia po dniu, w którym ta Strona złożyła swój dokument o ich akceptacji”.

- <sup>24</sup> Po przyjęciu decyzji Rady 2004/259/WE z dnia 19 lutego 2004 r. dotyczącej zawarcia, w imieniu Wspólnoty, Protokołu do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości dotyczącego trwałych zanieczyszczeń organicznych, (Dz.U. L 81, s. 35 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 50, s. 144) dokument ratyfikacyjny Wspólnoty został złożony w dniu 30 kwietnia 2004 r.
- <sup>25</sup> Nie wszystkie państwa członkowskie są stronami protokołu z Aarhus.

### *Rozporządzenie POP*

- <sup>26</sup> Rozporządzenie POP w art. 3 zakazuje wytwarzania, wprowadzania do obrotu i stosowania substancji wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik I. Reguluje ono używanie substancji wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik II. Wykaz substancji podlegających przepisom w zakresie ograniczania emisji znajduje się w załączniku III.
- <sup>27</sup> Artykuł 14 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że gdy w konwencji sztokholmskiej lub w protokole z Aarhus wyszczególniona zostanie jakaś substancja, Komisja zmienia, stosownie do przypadku, odpowiednio załączniki I–III do tego rozporządzenia,

zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Zgodnie z wymienionym artykułem, który odsyła w szczególności do art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 124), Komisję wspomaga komitet regulacyjny.

### *Dyrektywa 76/769/EWG*

- <sup>28</sup> Dyrektywa Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. dotyczy zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 262, s. 201 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 3, s. 317). W chwili zaistnienia okoliczności zarzucanych Królestwu Szwecji w ramach niniejszego postępowania dyrektywa ta nie obejmowała PFOS.

### **Okoliczności powstania sporu**

- <sup>29</sup> W dniu 4 sierpnia 2004 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący decyzji Rady [COM(2004) 537 wersja ostateczna] mający na celu upoważnienie Komisji do przedłożenia w imieniu Wspólnoty i państw członkowskich będących stronami propozycji dodania pewnej liczby substancji chemicznych do uznanych za właściwe załączników do protokołu z Aarhus lub konwencji sztokholmskiej.
- <sup>30</sup> Wniosek ten w zakresie dotyczącym protokołu z Aarhus zmierzał do dodania heksachlorobutadienu, eteru oktabromodifenyli i pentachlorobenzenu do załącznika I, polichlorowanych naftalenów do załączników I i III oraz krótkołańcuchowych chlorowanych parafin do załącznika II do protokołu.

- 31 Omawiany wniosek w zakresie dotyczącym konwencji sztokholmskiej miał na celu dodanie heksachlorobutadienu, eteru oktabromodifenylu i pentachlorobenzenu, tzn. substancji wyznaczonych już w celu dodania ich do załącznika I do protokołu z Aarhus, jak również eteru pentabromodifenylu, heksabromobifenylu i heksachlorocykloheksanu do załącznika A do tej konwencji, polichlorowanych naftalenów do załączników A i C oraz krótkołańcuchowych chlorowanych parafin do załącznika B.
- 32 PFOS nie został objęty wnioskiem decyzji Rady ani w celu dodania go do załączników do protokołu z Aarhus, ani do załączników do konwencji sztokholmskiej.
- 33 Motyw szósty uzasadnienia tego wniosku brzmi następująco:

„Propozycje zmian do Załączników do Konwencji bądź Protokołu powinny być zgłaszane jedynie w imieniu Wspólnoty i jej państw członkowskich w oparciu o obowiązek współpracy oraz jednolitości międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty wynikający z art. 10 [WE].”

- 34 Motyw piąty zdanie ostatnie uzasadnienia tego wniosku wskazuje:

„Na podstawie zobowiązania o zapewnieniu jednolitości międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty oraz w celu zapewnienia, aby wnioski miały uzasadnienie i wystarczające wsparcie we Wspólnocie, powinny być składane jedynie wspólne wnioski Wspólnoty i państw członkowskich.”

35 W dniu 8 września 2004 r. odbyło się spotkanie „międzynarodowej grupy do spraw środowiska naturalnego” Rady Unii Europejskiej. Przy tej okazji Królestwo Szwecji wypowiedziało się na korzyść wspólnej propozycji mającej na celu dodanie PFOS do odpowiedniego załącznika konwencji sztokholmskiej oraz przywołało możliwość jednostronnego przedstawienia przez siebie takiej propozycji. Podczas tego spotkania rozmowy dotyczące PFOS dotyczyły głównie konsekwencji prawnych potencjalnego jednostronnego dodania PFOS do konwencji sztokholmskiej oraz zastrzeżeń prawnych podnoszonych wobec tej możliwości przez Komisję.

36 W dniu 10 marca 2005 r. Rada przyjęła konkluzje dotyczące zajęcia wspólnego stanowiska w sprawie substancji, w stosunku do których padła propozycja dodania ich do załączników do konwencji sztokholmskiej. W tych konkluzjach (dokument 7292/05 z dnia 14 marca 2005 r.) Rada „zaleca Wspólnocie Europejskiej i państwom członkowskim zbadanie wniosku mającego na celu dodanie od jednej do trzech substancji dodatkowych, który to wniosek należy przekazać do Sekretariatu tej konwencji jak najszybciej, w miarę możliwości przed pierwszym spotkaniem Konferencji Stron, lecz w każdym razie w odpowiednim czasie, aby mógł zostać zbadany podczas pierwszego spotkania Komitetu do spraw Przeglądu POP. W tym celu zwraca się do swych ekspertów o zbadanie w pierwszej kolejności wykazu substancji objętych protokołem z Aarhus i o posłużenie się nim jako podstawą przy wyborze substancji dodatkowych, uwzględniając, że substancje znajdujące się w tym wykazie są już uregulowane jako POP na terenie Unii Europejskiej” [tłumaczenie nieoficjalne]. Rada zalecała ponadto w pkt 5 lit. h) omawianych konkluzji, że należy ustanowić zasady finansowe i przyjąć budżet w celu umożliwienia Sekretariatowi skutecznego stosowania decyzji wydanych przez Konferencję Stron konwencji sztokholmskiej.

37 Pierwsze spotkanie Konferencji Stron konwencji sztokholmskiej odbyło się w dniach 2–6 maja 2005 r. Podczas tego posiedzenia został utworzony Komitet do spraw Przeglądu POP. Wspólnota zaproponowała dodanie do załączników do konwencji

sztokholmskiej dwóch substancji, to jest chlorodekonu i heksabromobifenylu. Rze-  
czony Komitet ds. Przeglądu miał odbyć pierwsze spotkanie w listopadzie 2005 r.

38 W dniu 6 lipca 2005 r. „międzynarodowa grupa do spraw środowiska naturalnego” Rady zbadała wniosek Komisji wspomniany w pkt 29 niniejszego wyroku dotyczący dodania substancji chemicznych do załączników do protokołu z Aarhus i konwencji sztokholmskiej. Z protokołu z tego spotkania wynika, że Prezydencja przedstawiła dokument porównujący procedurę zmian w ramach tego protokołu i tej konwencji oraz ustanawiający propozycje zmian w ramach każdego z tych instrumentów. W odniesieniu do propozycji dotyczących protokołu z Aarhus, które należało przedstawić jak najszybciej z uwagi na obowiązujący termin, członkowie tej grupy doszli do porozumienia w odniesieniu do pięciu substancji, a mianowicie heksachlorobutadienu, eteru oktabromodifenylu, pentachlorobenzenu, polichlorowanych naftalenów i krótkołańcuchowych parafin chlorowcowanych. W odniesieniu do konwencji sztokholmskiej członkowie ustalili, że dodanie pewnych substancji należało zaproponować na drugiej Konferencji Stron, lecz grupa nie doszła do porozumienia co do określenia substancji i dyskusje na ten temat zostały odroczone.

39 W odniesieniu do PFOS ta sama grupa uznała, że substancja ta posiada cechy POP, i zauważyła, iż trwały prace dotyczące określenia środków kontroli na poziomie wspólnotowym. Z chwilą gdy Komisja przedstawi wniosek dotyczący tych środków kontroli, zostanie wniesiona propozycja dodania PFOS do protokołu z Aarhus. Komisja przedłożyła w pismach procesowych, a okoliczność ta została także potwierdzona w szczególności w uwagach interwenienta przedstawionych przez Królestwo Niderlandów, że Prezydencja zwróciła uwagę wspomnianej grupy na konsekwencje gospodarcze wniosku o dodanie PFOS w ramach konwencji sztokholmskiej w następstwie już dokonanych zgłoszeń, gdyż mogłoby to prowadzić kraje rozwijające się będące stronami tej konwencji do żądania dodatkowej pomocy finansowej.

- 40 W dniu 14 lipca 2005 r. Królestwo Szwecji przedstawiło Sekretariatowi konwencji sztokholmskiej we własnym imieniu i na własny rachunek wniosek o dodanie PFOS do załącznika A do tej konwencji.
- 41 W dniu 20 lipca 2005 r. Komitet Stałych Przedstawicieli (COREPER) zbadał zredagowany przez Prezydencję zmieniony projekt decyzji Rady dotyczący przedstawienia propozycji substancji w celu dodania ich do załączników do protokołu z Aarhus (dokument 11164/05 z dnia 15 lipca 2005 r.). Artykuł 1 tego tekstu zawierał wniosek dodania pięciu substancji wyznaczonych przez „międzynarodową grupę do spraw środowiska naturalnego” Rady podczas jej spotkania w dniu 6 lipca 2005 r., o których mowa w pkt 38 niniejszego wyroku. Artykuł 2 omawianego tekstu stanowił, że Komisja jest upoważniona „do złożenia, najlepiej w terminie umożliwiającym rozważenie przed następnym posiedzeniem Organu Wykonawczego Konwencji w grudniu 2005 r., wspólnie z państwami członkowskimi – stronami Protokołu, propozycji zmian odpowiednich załączników do Protokołu przez dodanie [PFOS] po przedstawieniu przez Komisję wniosku w sprawie ograniczenia wprowadzania do obrotu i stosowania tej substancji w ramach dyrektywy 76/769/EWG”. Tekst ten, w brzmieniu wynikającym z dyskusji COREPER z dnia 20 lipca 2005 r. (dokument 11386/05 z dnia 22 lipca 2005 r.), został przyjęty w drodze procedury pisemnej zakończonej w dniu 8 września 2005 r.
- 42 W dniu 5 grudnia 2005 r. Komisja przedstawiła wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszącej się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu sulfonianów perfluorooktanu (zmiana dyrektywy 76/769). Wniosek ten [dokument COM(2005) 618 wersja ostateczna] został przyjęty jako dyrektywa 2006/122/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. zmieniająca po raz trzydziesty dyrektywę Rady 76/769/WE (Dz.U. L 372, s. 32). Ponadto Komisja w dniu 5 grudnia 2005 r. przedłożyła również Organowi Wykonawczemu Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości w imieniu Wspólnoty i państw członkowskich będących stronami protokołu z Aarhus wniosek zmian jego odpowiednich załączników mający na celu

dodanie pięciu substancji wskazanych przez „międzynarodową grupę do spraw środowiska naturalnego” Rady podczas jej spotkania w dniu 6 lipca 2005 r. i określonych w pkt 38 niniejszego wyroku, jak również PFOS.

- 43 Co się tyczy konwencji sztokholmskiej, Rada w składzie do spraw Środowiska Naturalnego przyjęła konkluzje, powtórzone w komunikacie prasowym z dnia 9 marca 2006 r. [dokument 6762/06 (Prasa 58)], zgodnie z którymi „zaleca, aby Wspólnota Europejska i państwa członkowskie ogłosiły podczas drugiego spotkania stron konwencji swój zamiar złożenia wniosku zmierzającego do dodania co najmniej dwóch i co najwyżej czterech dodatkowych substancji, który to wniosek należy przekazać do Sekretariatu, aby umożliwić jego zbadanie na drugim spotkaniu Komitetu do spraw Przeglądu POP” [tłumaczenie nieoficjalne]. Rada uściśliła w nich, że „przedstawienie dodatkowych substancji wymaga wydania decyzji Rady”. Wniosek w sprawie decyzji Rady (dokument 8391/06) dotyczący przedstawienia w imieniu Wspólnoty i państw członkowskich propozycji dodania do załączników A–C do konwencji sztokholmskiej trzech substancji: pentachlorobenzenu, eteru oktabromodifenylu i krótkołańcuchowych parafin chlorowcowanych, to jest trzech na pięć substancji, których dodanie do załączników I–III do protokołu z Aarhus zaproponowano w grudniu 2005 r., został zatwierdzony przez Radę w kwietniu 2006 r.

### **Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi i postępowanie przed Trybunałem**

- 44 Pismem z dnia 19 grudnia 2005 r. Komisja po przypomnieniu dyskusji, które miały miejsce w dniu 6 lipca 2005 r. w ramach „międzynarodowej grupy do spraw środowiska naturalnego” Rady, i decyzji zaproponowanych przez tę grupę poinformowała rząd szwedzki, iż jednostronne przedstawienie przez Królestwo Szwecji wniosku zmierzającego do dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej spowodowało podział międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty i zagroziło jednolitemu

charakterowi, prezentowanemu zarówno podczas pierwszej Konferencji Stron tej konwencji, jak i w kontekście propozycji dodania nowych substancji zgodnie z protokołem z Aarhus, co stanowi naruszenie art. 10 WE.

<sup>45</sup> Ponadto Królestwo Szwecji zaproponowało dodanie PFOS w dniu 14 lipca 2005 r., chociaż wiedziało, że trwały prace dotyczące tej substancji, jak wynika z art. 2 decyzji Rady z dnia 8 września 2005 r. w sprawie zaproponowania substancji zgodnie z protokołem z Aarhus, która to decyzja powtarza konkluzje opracowane przez wspomnianą grupę roboczą podczas jej spotkania w dniu 6 lipca 2005 r. Te prace przygotowawcze były warunkiem podjęcia działań międzynarodowych Wspólnoty i państw członkowskich w ramach tego protokołu. Jednostronne działanie Królestwa Szwecji zmierzające do dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej mogło doprowadzić do zmiany rozporządzenia POP, pozbawiając Komisję jej prawa inicjatywy w dziedzinie, w której Wspólnota posiada szerokie kompetencje, i pozbawiając Radę możliwości przyjęcia decyzji w sprawie przedstawienia propozycji dodania tej substancji zgodnie z art. 300 ust. 1 WE. W związku z powyższym Komisja wezwała Królestwo Szwecji do przedstawienia uwag.

<sup>46</sup> Pismem z dnia 15 lutego 2006 r. to państwo członkowskie podniosło, że Wspólnota nie przyjęła środków dotyczących PFOS, w chwili gdy ono podjęło inicjatywę zarzucaną mu przez Komisję, wskutek czego państwa członkowskie były nadal uprawnione do przedstawienia propozycji dodania tej substancji do odpowiednich załączników do konwencji sztokholmskiej. Wskazało ono również, że pomimo jego wysiłków zmierzających do tego, aby to dodanie zostało zaproponowane w ramach działania wspólnotowego, nie osiągnięto porozumienia w tej kwestii podczas zebrania „międzynarodowej grupy do spraw środowiska naturalnego” Rady w dniu 6 lipca 2005 r. W konsekwencji, Królestwo Szwecji uważało, że nie doszło do naruszenia art. 10 WE i art. 300 ust. 1 WE.

<sup>47</sup> W dniu 4 lipca 2006 r. Komisja skierowała do tego państwa członkowskiego uzasadnioną opinię datowaną na dzień 28 czerwca 2006 r., wzywając je do przyjęcia

przepisów niezbędnych do zastosowania się do niej w terminie dwóch miesięcy od jej otrzymania. Królestwo Szwecji odpowiedziało na nią pismem z dnia 4 września 2006 r., podtrzymując stanowisko wyrażone w swym piśmie z dnia 15 lutego 2006 r.

- 48 Komisja nieusatysfakcjonowana odpowiedziami udzielonymi przez Królestwo Szwecji zdecydowała się wnieść niniejszą skargę.
- 49 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 31 października 2007 r. Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii jak również Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Królestwa Szwecji.

## **W przedmiocie skargi**

*W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 10 WE*

## **Argumentacja stron**

- 50 Na poparcie zarzutu dotyczącego naruszenia obowiązku lojalnej współpracy wynikającego z art. 10 WE Komisja podnosi, że Królestwo Szwecji nie podjęło wszystkich właściwych środków w celu ułatwienia Wspólnocie wykonywania jej zadań i nie powstrzymało się od podjęcia środków, które mogłyby zagrozić realizacji celów Wspólnoty.

- 51 Komisja przypomina, że w chwili gdy Królestwo Szwecji jednostronnie zaproponowało dodanie PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej, trwały prace w tej sprawie na forum Rady. W szczególności „międzynarodowa grupa do spraw środowiska naturalnego” Rady doszła do porozumienia dotyczącego strategii w tej sprawie podczas swego spotkania w dniu 6 lipca 2005 r. Z uwagi na obowiązujące terminy należało szybko wydać decyzję w celu zaproponowania dodania pewnych substancji do załączników do protokołu z Aarhus. W kontekście tym uwzględniono PFOS, lecz grupa zdecydowała, że zostanie on zaproponowany dopiero po przedstawieniu przez Komisję wniosku w sprawie środków kontroli dotyczących tej substancji zgodnie z dyrektywą 76/769. W odniesieniu do konwencji sztokholmskiej, której dotyczy szwedzka propozycja, członkowie wspomnianej grupy doszli do porozumienia, że należy zaproponować dodanie pewnych substancji do odpowiednich załączników do tej konwencji, lecz nie uściślili których, ponieważ dyskusja na ten temat została odroczona. Ta sama grupa debatowała na temat konsekwencji finansowych propozycji dodania PFOS do odpowiednich załączników do tej konwencji.
- 52 Komisja podkreśla, że PFOS nie był priorytetem w odniesieniu do konwencji sztokholmskiej i że ten wybór wynikał ze wspólnego stanowiska Rady. Nie oznacza to wcale, że PFOS nie został uwzględniony w ramach strategii Wspólnoty. Komisja kwestionuje ponadto, że istniała pilna potrzeba, aby zaproponować tę substancję zgodnie ze wspomnianą konwencją.
- 53 Komisja przyznaje, że konkluzje Rady nie są wiążącym prawnie aktem, lecz kwestionuje założenie, zgodnie z którym takie konkluzje są pozbawione jakiegokolwiek znaczenia prawnego i mogą być pominięte.
- 54 Zdaniem Komisji nie stanowi głównej kwestii to, czy Wspólnota wykonała swe kompetencje w dziedzinie środowiska naturalnego w szczególności w odniesieniu do PFOS,

lecz czy wykorzystała je w celu uregulowania niebezpiecznych substancji chemicznych, a dokładniej POP. Podnosi ona w tym względzie, że istniały już wspólnotowe ramy prawne w zakresie niebezpiecznych substancji chemicznych, a w szczególności dotyczące POP, wobec czego przedstawienie propozycji dodania substancji z tytułu konwencji sztokholmskiej jest środkiem objętym głównie przepisami wspólnotowymi. Istnienie kompetencji Wspólnoty, czy to wyłącznej, czy też wspólnej, oznacza, że w przypadku gdy konieczne jest działanie na poziomie międzynarodowym, powinno być ono przeprowadzone samodzielnie przez Wspólnotę lub wraz z innymi państwami członkowskimi.

55 Jednostronne działanie Królestwa Szwecji doprowadziło zdaniem Komisji do podziału międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty dotyczącego dodania PFOS zgodnie z konwencją sztokholmską, co jest sprzeczne z wymogiem jednolitego charakteru międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty wynikającym z obowiązku lojalnej współpracy zapisanego w art. 10 WE.

56 Komisja podważa argument, zgodnie z którym propozycja dodania substancji do załącznika do konwencji sztokholmskiej nie narusza kompetencji Wspólnoty, jeżeli uwzględni się konieczność wydania decyzji przez komitet określony w art. 8 tej konwencji, następnie konieczność głosowania stron oraz możliwość złożenia przez każdą ze stron deklaracji zgodnie z art. 22 ust. 3 lit. b) i ust. 4 tej konwencji, iż nie zgadza się na to, aby wiązała ją zmiana wniesiona do załączników A, B lub C. Propozycja Królestwa Szwecji mogłaby prowadzić do konfliktu pomiędzy tym państwem członkowskim a Wspólnotą, nawet w przypadku gdy Wspólnota zdecydowałaby, aby nie być związaną tą zmianą. Następnie taki argument nie uwzględnia trudności wywołanych przez proces decyzyjny w ramach tej konwencji. W szczególności Wspólnota nie może powstrzymać przyjęcia zaproponowanej zmiany. Wreszcie istnienie mechanizmu zmierzającego do wyeliminowania sprzeczności pomiędzy prawem wspólnotowym a działaniem państwa członkowskiego na arenie międzynarodowej nie znosi obowiązku uprzedniego ustalenia, czy działanie to może naruszyć prawo wspólnotowe.

- 57 Zdaniem Komisji propozycja Królestwa Szwecji miała na celu ustanowienie nowej normy międzynarodowej, czego bezpośrednim skutkiem byłoby naruszenie prawa wspólnotowego, ponieważ pociągnęłoby to za sobą obowiązek zmiany rozporządzenia POP.
- 58 Komisja odrzuca argument, zgodnie z którym państwa członkowskie mają prawo przyjmować bardziej restrykcyjne przepisy krajowe niż rozporządzenie POP ze względu na to, że ustanawia ono jedynie minimalne reguły wspólnotowe, co ma powodować, że zgodnie z art. 176 WE państwa członkowskie miałyby prawo do proponowania zmian do załączników konwencji sztokholmskiej. Zdaniem Komisji bowiem celem takiej propozycji jest niewątpliwie stosowanie bardziej restrykcyjnego przepisu międzynarodowego, który wywiera skutki nie tylko w stosunku do państwa członkowskiego, które wniosło propozycję, lecz również w stosunku do Wspólnoty.
- 59 Wreszcie Komisja kwestionuje argument, zgodnie z którym inicjatywa Królestwa Szwecji jest zgodna z celami Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego i że nie należy uwzględniać uwarunkowań ekonomicznych. Komisja przypomina, że konwencja sztokholmska zawiera przepisy dotyczące pomocy finansowej przeznaczonej dla krajów rozwijających się w celu umożliwienia im wywiązania się ze zobowiązań ciążących na nich w ramach tej konwencji. Należy zatem uwzględnić ogół przepisów tej konwencji przed wniesieniem propozycji dodania nowych substancji do odpowiednich załączników do niej.
- 60 Królestwo Szwecji uściśla, że Komisja przywołała jako jedyny zarzut swej skargi okoliczność, że proponując jednostronnie dodanie PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej, uchybiło ono zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 WE i art. 300 ust. 1 WE. Podczas postępowania poprzedzającego wniesienie skargi Komisja nie twierdziła, że Królestwu Szwecji nie przysługiwało prawo wykorzystania tego środka z uwagi na wyłączną kompetencję Wspólnoty w tym zakresie. Gdyby

Trybunał dokonał wykładni wywodów zawartych w skardze Komisji w ten sposób, że zawierają takie stwierdzenie naruszenia przepisów kompetencyjnych, stanowiłoby to nowy zarzut, który należy oddalić.

- 61 Zdaniem Królestwa Szwecji PFOS nie był objęty żadnymi przepisami na poziomie wspólnotowym w czasie, gdy to państwo członkowskie zaproponowało dodanie go do załącznika A do konwencji sztokholmskiej. Ani rozporządzenie POP, ani dyrektywa 76/769 nie miały bowiem zatem zastosowania do tej substancji, w związku z czym – ponieważ chodzi o kompetencję wspólną – zarówno państwa członkowskie, jak i Wspólnota mogły zaproponować dodanie PFOS do tego załącznika.
- 62 Tak jak Królestwo Szwecji, również Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów i Republika Finlandii podnoszą, że w dniu 14 lipca 2005 r. brak było wspólnego stanowiska dotyczącego PFOS. Jak formułuje to Królestwo Niderlandów, z zasady lojalności wspólnotowej nie wynika, iż Komisja mogła słusznie oczekiwać, że Królestwo Szwecji, pomimo ciągłych starań, będzie oczekiwało przez bliżej nieokreślony okres czasu na wewnętrzne działanie Wspólnoty, podczas gdy zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja były zgodne co do okoliczności, że PFOS stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego i środowiska.
- 63 W odniesieniu do wykładni zasady lojalnej współpracy wynikającej z art. 10 WE Królestwo Szwecji podnosi, że interpretacja tej zasady dokonana przez Komisję mogłaby pozbawić znaczenia kompetencję wspólną w przypadku umów mieszanych. Omawiana zasada oznacza tylko, że państwa członkowskie muszą starać się, na ile to możliwe, współpracować z instytucjami wspólnotowymi. Królestwo Szwecji uważa, że tak właśnie się zachowało. Udzieliło w tym zakresie wystarczających informacji Wspólnocie i innym państwom członkowskim oraz skonsultowało się z nimi i starało się, aby zostało podjęte wspólne działanie, zanim złożyło propozycję dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej.

64 Królestwo Szwecji uściśla ponadto, że odstępstwa od wymogu jednolitego charakteru reprezentacji międzynarodowej powinny być dopuszczalne, gdyż z obowiązku współpracy nie wynika wymóg uzyskania w każdych okolicznościach jednomyślności. Republika Finlandii podnosi w tym względzie, że art. 10 WE zinterpretowany w orzecznictwie Trybunału nie powoduje powstania ciężącego na państwie członkowskim będącym stroną umowy mieszanej obowiązku zrzeczenia się używania jego kompetencji, w przypadku gdy Wspólnota nie zdecydowała się skorzystać ze swej własnej kompetencji i gdy nie było możliwe ustalenie wspólnej linii postępowania pomiędzy Wspólnotą i państwami członkowskimi. Państwa te mogą zdecydować w sposób autonomiczny o skorzystaniu z przysługującej im kompetencji przy jednoczesnym poszanowaniu prawa wspólnotowego.

65 Jak podkreśla również Królestwo Niderlandów, zastosowanie zasady lojalnej współpracy nie może prowadzić do tego, że państwa członkowskie nie mogą w żadnych okolicznościach podjąć jednostronnie działania poza Wspólnotą w dziedzinie środowiska, podczas gdy art. 174 ust. 4 akapit drugi WE wyraźnie przyznaje im tę kompetencję. Królestwo Danii podnosi również, że zasada lojalnej współpracy nie może stać się w praktyce zasadą podziału kompetencji i nie może pozbawić państw członkowskich przyznanej im kompetencji. Jak podnosi Zjednoczone Królestwo, sprowadzałoby się to do przyznania de facto wyłącznej kompetencji zewnętrznej Wspólnocie w okolicznościach, w których taka kompetencja nie istnieje.

66 Królestwo Szwecji, popierane przez interwenientów, podnosi również, że propozycja dodania substancji do załącznika do konwencji sztokholmskiej nie wywołuje skutków prawnych względem innych stron tej konwencji. Jak wskazuje Królestwo Danii, tylko Konferencja Stron może zająć stanowisko dotyczące potencjalnego dodania substancji i tylko w przypadku gdy konferencja ta zgadza się z propozycją komitetu technicznego, pojawia się kwestia zajęcia stanowiska wspólnotowego, przy czym Wspólnota ma możliwość zdecydowania o tym, aby nie być nią związana.

- 67 Popierane przez interwenientów także w tym zakresie Królestwo Szwecji podnosi ponadto, że sytuacja prawna wynikająca z jego jednostronnej propozycji dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej jest porównywalna do sytuacji, która mogła pojawić się, jeżeli zgodnie z art. 176 WE podjęłoby decyzję wydania bardziej restrykcyjnych niż przepisy wynikające z prawa wspólnotowego krajowych przepisów w zakresie ochrony środowiska. Republika Finlandii wskazuje, że nic w orzecznictwie Trybunału nie potwierdza stanowiska Komisji, zgodnie z którym państwo członkowskie nie może w ramach umowy międzynarodowej przyjąć bardziej rygorystycznych środków ochronnych niż przepisy wspólnotowe.
- 68 Wreszcie pozwana i interwenienci twierdzą, że inicjatywa Królestwa Szwecji nie spowodowała zagrożenia dla celów wspólnotowych w dziedzinie polityki środowiskowej. W tym kontekście nie należy uwzględniać uwarunkowań ekonomicznych.

## Ocena Trybunału

- 69 We wszystkich dziedzinach odpowiadających celom traktatu art. 10 WE nakazuje państwom członkowskim ułatwiać Wspólnocie wykonywanie jej zadań i powstrzymać się od wszelkich działań mogących zagrozić realizacji celów traktatu (opinia 1/03 z dnia 7 lutego 2006 r., Zb.Orz. s. I-1145, pkt 119; wyrok z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie C-459/03 Komisja przeciwko Irlandii, Zb.Orz. s. I-4635, pkt 174).
- 70 Królestwo Szwecji uważa, że zasada lojalnej współpracy przewidziana w art. 10 WE ma ograniczony zakres w odniesieniu do dziedzin, w których występuje kompetencja wspólna Wspólnoty i państw członkowskich.

- 71 W tym zakresie Trybunał orzekł już, że obowiązek lojalnej współpracy ma zastosowanie ogólne i nie zależy ani od wyłącznego lub dzielonego charakteru odpowiedniej kompetencji Wspólnoty, ani od ewentualnego prawa państw członkowskich do zaciągania zobowiązań względem państw trzecich (wyroki: z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie C-266/03, Zb.Orz. s. I-4805, pkt 58; z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie C-433/03 Komisja przeciwko Niemcom, Zb.Orz. s. I-6985, pkt 64).
- 72 W niniejszej sprawie Komisja uściśliła, że nie twierdziła, iż Wspólnocie przysługiwała wyłączna kompetencja do przedstawienia propozycji dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej. Należy zatem oprzeć się na założeniu, że istnieje kompetencja wspólna. W tym znaczeniu niniejsza sprawa różni się od okoliczności rozpatrywanych w wyroku z dnia 12 lutego 2009 r. w sprawie C-45/07 Komisja przeciwko Grecji, Zb.Orz. s. I-701, który dotyczył kompetencji wyłącznej.
- 73 Jeżeli okaże się, że zagadnienie objęte umową lub konwencją jest objęte częściowo kompetencją Wspólnoty a częściowo kompetencją państw członkowskich, należy zapewnić ścisłą współpracę pomiędzy tymi państwami i instytucjami wspólnotowymi, zarówno w odniesieniu do procesu negocjacji i zawierania, jak i realizacji przyjętych zobowiązań. Ten obowiązek współpracy wynika z wymogu jednolitego charakteru międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty [uchwała 1/78 z dnia 14 listopada 1978 r., Rec. s. 2151, pkt 34–36 (analogicznie do traktatu EWEA); opinia 2/91 z dnia 19 marca 1993 r., Rec. s. I-1061, pkt 36; opinia 1/94 z dnia 15 listopada 1994 r., Rec. s. I-5267, pkt 108; wyrok z dnia 19 marca 1996 r. w sprawie C-25/94 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. I-1469, pkt 48].
- 74 Trybunał orzekł, iż państwa członkowskie są zobowiązane do dochowania szczególnych obowiązków działania i powstrzymywania się od działania w sytuacji, gdy Komisja przedstawiła Radzie wnioszek, który – nawet jeśli nie został przez Radę przyjęty – stanowi punkt wyjścia dla uzgodnionego działania wspólnotowego (wyrok z dnia 5 maja 1981 r. w sprawie 804/79 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Rec.

s. I-1045, pkt 28; ww. wyroki: w sprawie Komisja przeciwko Luksemburgowi, pkt 59; w sprawie Komisja przeciwko Niemcom, pkt 65).

75 Trybunał orzekł również, że przyjęcie decyzji upoważniającej Komisję do prowadzenia w imieniu Wspólnoty rokowań dotyczących umowy wielostronnej stanowi początek uzgodnionego działania wspólnotowego na płaszczyźnie międzynarodowej i powoduje powstanie, jeżeli nawet nie obowiązku powstrzymania się państw członkowskich od działania, to przynajmniej obowiązku ich ścisłej współpracy z instytucjami wspólnotowymi w sposób ułatwiający wykonanie zadań Wspólnoty i zapewniający jednolity charakter i spójność działań oraz międzynarodowej reprezentacji Wspólnoty (ww. wyroki: w sprawie Komisja przeciwko Luksemburgowi, pkt 60; w sprawie Komisja przeciwko Niemcom, pkt 66).

76 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w czasie przedłożenia przez Królestwo Szwecji propozycji dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej w dniu 14 lipca 2005 r. Rada nie przyjęła jeszcze formalnej decyzji dotyczącej propozycji dodania substancji do tego załącznika. Należy jednakże zbadać, czy – jak twierdzi Komisja – istniała wówczas strategia wspólnotowa w tym zakresie, która polegała na tym, aby nie proponować w danym momencie dodania PFOS w ramach tej konwencji, w szczególności z uwagi na uwarunkowania ekonomiczne.

77 W tym zakresie dla istnienia i uwzględnienia wspólnego stanowiska w ramach skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniu do lojalnej współpracy nie jest niezbędne, aby przybrało ono określoną formę, pod warunkiem że możliwe jest wystarczające ustalenie treści tego stanowiska (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Radzie, pkt 49).

78 W odniesieniu do PFOS należy tytułem wstępu przypomnieć, że w marcu 2005 r. substancja ta nie była wpisana ani do protokołu z Aarhus, ani do konwencji sztokholmskiej.

- 79 W konkluzjach przyjętych w marcu 2005 r. w perspektywie pierwszej Konferencji Stron konwencji sztokholmskiej Rada zaleciła Wspólnocie i państwom członkowskim zbadanie propozycji zmierzającej do dodania „do trzech dodatkowych substancji” do odpowiednich załączników do tej konwencji. Ekspertom Wspólnoty i państw członkowskich powierzono obowiązek zbadania w pierwszej kolejności wykazu substancji objętych protokołem z Aarhus i „posłużenia się nim jako podstawą przy wyborze substancji dodatkowych, uwzględniając, że substancje znajdujące się w tym wykazie są już uregulowane jako POP w Unii Europejskiej”.
- 80 Ponieważ w tym czasie PFOS nie był objęty protokołem z Aarhus i nie był jeszcze uregulowany jako POP w Unii, nie należało, zgodnie ze wspomnianymi konkluzjami Rady, uwzględnić go w ramach pierwszych propozycji, które miały być przedstawione bądź zgodnie z tym protokołem, bądź zgodnie z konwencją sztokholmską.
- 81 Ponadto ograniczenie liczby substancji, które miały zostać zaproponowane („do trzech”), interpretowane w świetle pkt 5 lit. h) omawianych konkluzji, potwierdza założenie, że uwarunkowania ekonomiczne stanowiły część strategii wspólnotowej dotyczącej konwencji sztokholmskiej, która – jak należy przypomnieć – jest przeznaczona do zastosowania na całym świecie i której art. 13 przewiduje pomoc finansową dla krajów rozwijających się lub dla krajów dokonujących transformacji gospodarki. W tym pkt 5 lit. h) Rada zaleca bowiem, aby „ustanowić zasady finansowe i przyjąć budżet w celu umożliwienia Sekretariatowi skutecznego stosowania decyzji wydanych przez Konferencję Stron konwencji sztokholmskiej”.
- 82 Zgodnie z konkluzjami Rady i jak przypomniano w pkt 37 niniejszego wyroku, dwie substancje, wśród których nie było PFOS, zostały zaproponowane przez Wspólnotę

i państwa członkowskie podczas pierwszego spotkania Konferencji Stron konwencji sztokholmskiej, które miało miejsce w maju 2005 r.

- 83 Ze sprawozdania z zebrania „międzynarodowej grupy do spraw środowiska naturalnego” Rady w dniu 6 lipca 2005 r., którego przebieg został streszczony w pkt 38 i 39 niniejszego wyroku, wynika, że dyskusja dotyczyła zarówno zgłoszenia substancji w ramach protokołu z Aarhus, jak i w ramach konwencji sztokholmskiej. Pomimo że sprawozdanie to nie wspomina wyraźnie przedyskutowanych uwarunkowań ekonomicznych, to jednak Królestwo Szwecji nie kwestionuje tej okoliczności uznanej w szczególności przez Królestwo Niderlandów.
- 84 Z omawianego sprawozdania wynika, że bezpośrednim celem było zaproponowanie w ramach protokołu z Aarhus substancji określonych w pkt 30 i 38 niniejszego wyroku, objętych już przepisami wspólnotowymi.
- 85 Przewidziano zatem, że PFOS zostanie zaproponowany w ramach tego protokołu, jak tylko Komisja przedłoży propozycję dotyczącą przepisów wspólnotowych w sprawie środków kontroli odnoszących się do tej substancji. Wszystkie późniejsze wydarzenia (przyjęcie w dniu 8 września 2005 r. decyzji Rady; przedstawienie propozycji zmiany dyrektywy 76/769 w dniu 5 grudnia 2005 r.; propozycja z tego samego dnia dotycząca dodania PFOS do odpowiednich załączników do omawianego protokołu) potwierdzają, że rzeczywiście tak było.
- 86 Ponadto, w odniesieniu do propozycji złożonych w ramach konwencji sztokholmskiej, sprawozdanie ze spotkania „międzynarodowej grupy do spraw środowiska naturalnego” Rady z dnia 6 lipca 2005 r. stwierdza, że istniało porozumienie („Agreement was

reached by the [Working Party for International Environmental Issues]”) co do tego, że dodanie niektórych substancji powinno zostać zaproponowane w perspektywie drugiej Konferencji Stron. Jednakże brak było porozumienia w sprawie określenia substancji, które miały być zaproponowane, i dyskusję na ten temat odłożono.

87 Wbrew temu, co twierdzi Królestwo Szwecji i interwenienci, okazuje się, że nie istniała sytuacja „próżni decyzyjnej” ani sytuacja, w której oczekiwanie na decyzję byłoby równoznaczne z jej brakiem. Wiele przesłanek przemawia bowiem za założeniem, że „międzynarodowa grupa do spraw środowiska naturalnego” Rady zamierzała wypowiedzieć się nie w dniu 6 lipca 2005 r. – lecz później – w sprawie substancji, które miały zostać zaproponowane w ramach konwencji sztokholmskiej obok tych, które zaproponowano w maju 2005 r. W tym względzie należy podnieść pilność określenia najpierw substancji, które miały być zaproponowane w ramach protokołu z Aarhus, jak i uwarunkowania ekonomiczne związane z propozycjami w ramach tej konwencji.

88 Późniejsze wydarzenia, a mianowicie zalecenie Rady z dnia 9 marca 2006 r. i przyjęta przez nią w kwietniu 2006 r. decyzja, wspomniana w pkt 43 niniejszego wyroku, zezwalająca Komisji na przedstawienie tych propozycji w odniesieniu do pentachlorobenzenu, eteru oktabromodifenyli i krótkołańcuchowych parafin chlorowcowanych, potwierdziły tę wolę działania i wniesienia propozycji w ramach konwencji sztokholmskiej.

89 W każdym razie można uznać za wykazane, że w 2005 r. istniała wspólna strategia polegająca na nieproponowaniu w tym okresie dodania PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej, ponieważ – jak wynika z konkluzji Rady z marca 2005 r. – eksperci państw członkowskich i Wspólnoty mieli wybrać spośród substancji już objętych protokołem z Aarhus te, które miały zostać zaproponowane, i że – jak wynika ze sprawozdania ze spotkania „międzynarodowej grupy do spraw środowiska naturalnego” Rady w dniu 6 lipca 2005 r. – PFOS nie należał do tych substancji.

- 90 Ponadto w ramach konwencji sztokholmskiej instytucje unijne uważały za korzystniejsze uwzględnienie ogółu mających znaczenie czynników, w tym czynników ekonomicznych, w ramach określania strategii, którą miała przyjąć Unia i jej państwa członkowskie w odniesieniu do tej substancji. Okoliczność ta doprowadziła je do tego, by nie proponować natychmiast wprowadzenia zakazu PFOS w ramach tego porozumienia, lecz zaproponować je przede wszystkim w ramach protokołu z Aarhus.
- 91 Z okoliczności tych wynika, że proponując jednostronnie dodanie PFOS do załącznika A do konwencji sztokholmskiej, Królestwo Szwecji wyłamało się ze wspólnej strategii uzgodnionej w Radzie.
- 92 Ponadto, jak wynika z analizy procesu decyzyjnego przewidzianego w tej konwencji, jednostronna propozycja Królestwa Szwecji wywołuje konsekwencje dla Unii. Należy podnieść w tym względzie, że wspomniana konwencja ustanawia ramy instytucjonalne i proceduralne obejmujące ogół szczegółowych przepisów dotyczących przyjmowania zmian do niej, w tym dodawania nowych substancji do załączników A, B lub C.
- 93 Propozycja dodania substancji do załącznika A do konwencji sztokholmskiej jest przedmiotem pozytywnego lub negatywnego zalecenia wydawanego przez Komitet ds. Przeglądu Trwałych Zanieczyszczeń Organicznych zgodnie z art. 8 ust. 9 tej konwencji. Jak przewiduje art. 23 ust. 2 tej konwencji, regionalne organizacje integracji gospodarczej, takie jak Unia, nie korzystają ze swojego prawa głosu, jeżeli którekolwiek z jej państw członkowskich korzysta ze swojego prawa głosu – i odwrotnie. Jej art. 25 ust. 2 stanowi również, że w przypadku takich organizacji, których jedno lub więcej państw członkowskich jest stroną niniejszej konwencji, organizacja ta i jej państwa członkowskie nie mają tytułu do równoległego korzystania ze swoich praw w ramach konwencji.

94 Przedstawienie propozycji dodania substancji w ramach konwencji sztokholmskiej przez państwo członkowskie mogłoby zatem doprowadzić do sytuacji, w której albo Unia głosowałaby przeciwko tej propozycji, pozbawiając tym samym państwo członkowskie, które ją wniosło, możliwości obrony jego własnej propozycji na forum Konferencji Stron, albo to państwo członkowskie korzystałoby ze swojego prawa głosu, popierając własną propozycję, pozbawiając w ten sposób Unię możliwości korzystania z prawa głosu z liczbą głosów równą liczbie swoich państw członkowskich i pozostawiając innym państwom członkowskim możliwość głosowania za tą propozycją lub przeciw niej.

95 W tym zakresie należy zauważyć, że deklaracja złożona przez Wspólnotę zgodnie z art. 25 ust. 3 konwencji sztokholmskiej nie zawiera szczegółowych przepisów dotyczących podziału kompetencji pomiędzy nią samą a państwami członkowskimi. Deklaracja ta wskazuje mianowicie, że „Wspólnota odpowiada za wykonanie tych zobowiązań wynikających z konwencji, które objęte są obowiązującym prawodawstwem wspólnotowym” i że „[w]ykonywanie kompetencji Wspólnoty jest, z natury, przedmiotem stałego rozwoju”.

96 W każdym przypadku należy stwierdzić, że Unia nie dysponuje wystarczającą liczbą głosów, aby przeciwstawić się przyjęciu zmiany do załącznika do konwencji sztokholmskiej. Należy dodać, że w odniesieniu do strony, która tak jak Unia nie skorzystała z możliwości złożenia deklaracji zgodnie z art. 25 ust. 4 omawianej konwencji, zmiana załącznika przyjęta przez Konferencję Stron wchodzi w życie, z zastrzeżeniem tak zwanej metody „opting out”, po upływie jednego roku od daty powiadomienia przez depozytariusza zmienionego załącznika.

97 Królestwo Szwecji i interwenienci podnoszą, że w takim przypadku Unia mogłaby, w każdym razie, skorzystać z tej możliwości „opting out” i na podstawie art. 22 ust. 3

lit. b) i art. 22 ust. 4 konwencji sztokholmskiej złożyć deklarację, iż nie jest w stanie zaakceptować zmiany załącznika.

<sup>98</sup> Niemniej argument ten jest oparty na założeniu, że Unia jest w stanie złożyć deklarację o niezaakceptowaniu zmiany zaproponowanej i przegłosowanej przez jedno państwo członkowskie lub wiele państw członkowskich. Zgodnie z art. 25 ust. 2 konwencji sztokholmskiej Unia i jej państwa członkowskie nie są uprawnione do równoległego korzystania ze swoich praw w ramach tej konwencji. Podczas rozprawy strony przedstawiły różne interpretacje art. 25 ust. 2 konwencji sztokholmskiej.

<sup>99</sup> Jednakże przy założeniu, że pomimo tego ostatniego przepisu Unia może zawsze złożyć deklarację o niezaakceptowaniu zmiany zaproponowanej i przegłosowanej przez jedno państwo członkowskie lub wiele państw członkowskich, taka sytuacja mogłaby doprowadzić do braku pewności prawa zarówno w odniesieniu do państw członkowskich, jak i w odniesieniu do Sekretariatu konwencji sztokholmskiej oraz państw trzecich będących stronami tej konwencji.

<sup>100</sup> Niezależnie od tego aspektu bezsporne jest, że celem złożenia propozycji dodania substancji do załącznika A do konwencji sztokholmskiej jest przyjęcie normy międzynarodowej, która będzie wiązała jej strony. Ponieważ Unia jest stroną omawianej konwencji, mogłaby być związana zmianą omawianego załącznika, która z niej by wynikała, o ile nie złożyłaby uprzednio, przestrzegając procedur wewnętrznych przewidzianych w art. 14 ust. 1 rozporządzenia POP, deklaracji o niezaakceptowaniu tego zmienionego załącznika w terminie jednego roku od daty powiadomienia przez depozytariusza.

<sup>101</sup> Zbadanie procesu decyzyjnego przewidzianego przez konwencję sztokholmską wskazuje zatem, że propozycja dodania substancji do załącznika A do tej konwencji niesie za sobą konsekwencje dla Unii.

<sup>102</sup> W tym względzie nie można uwzględnić zarzutów Królestwa Szwecji i interwenientów w zakresie, w jakim podtrzymują, że propozycja dodania substancji do załącznika do konwencji międzynarodowej, która wiąże Unię, jest równoznaczna ze środkiem krajowym bardziej restrykcyjnym niż minimalny środek unijny dozwolony na mocy art. 176 WE. Unia może bowiem być związana zmianą załącznika do konwencji sztokholmskiej, podczas gdy nie jest związana takim środkiem krajowym.

<sup>103</sup> Jak przypomniano w pkt 74 niniejszego wyroku, Trybunał orzekł już, iż państwa członkowskie są zobowiązane do dochowania szczególnych obowiązków działania i powstrzymywania się od działania w sytuacji, gdy Komisja przedstawiła Radzie wniosek, który – nawet jeśli nie został przez Radę przyjęty – stanowi punkt wyjścia dla uzgodnionego działania wspólnotowego (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Niemcom, pkt 65). Dzieje się tak tym bardziej w sytuacji takiej, jak w niniejszej sprawie, którą cechuje – jak ustalono w pkt 91 niniejszego wyroku – jednostronna propozycja przedłożona w takich ramach instytucjonalnych i proceduralnych jak ramy konwencji sztokholmskiej, poprzez którą dane państwo członkowskie odstępuje od wspólnej strategii ustalonej w ramach Rady.

<sup>104</sup> Taka sytuacja może zagrozić zasadzie jednolitego charakteru reprezentacji międzynarodowej Unii i jej państw członkowskich, jak również osłabić ich możliwości negocjacyjne względem innych stron danej konwencji.

- 105 W związku z powyższym pierwszy zarzut Komisji dotyczący naruszenia art. 10 WE jest uzasadniony.

*W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 300 ust. 1 WE*

#### Argumentacja stron

- 106 W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że jednostronne działanie Królestwa Szwecji stanowiło naruszenie art. 300 ust. 1 WE, który ustanawia podstawę prawną i procedurę prawną dotyczącą rokowań i zawierania konwencji międzynarodowych, bez względu na to, czy objęte są kompetencją wyłączną, czy wspólną. W wyniku tego jednostronnego działania instytucje wspólnotowe nie mogły wykonywać uprawnień, które przysługiwały im z mocy traktatu, ponieważ wspólna propozycja Wspólnoty i jej państw członkowskich dotycząca zmiany konwencji sztokholmskiej nie miałyby żadnego praktycznego wpływu.
- 107 Królestwo Szwecji, popierane przez interwenientów, kwestionuje, jakoby jego zachowanie było niezgodne z art. 300 ust. 1 WE. Jak podnosi Republika Finlandii, postanowienie to nie ustanawia kompetencji rzeczowej przysługującej Wspólnocie w dziedzinie zawierania umów międzynarodowych, lecz określa wyłącznie podział kompetencji między instytucjami wspólnotowymi. Nie wypływa z niego zobowiązanie ciążące na państwach członkowskich, którego naruszenie pozwoliłoby uwzględnić

żądania Komisji w tym zakresie. Ponadto Zjednoczone Królestwo podnosi, że art. 300 ust. 1 WE znajduje zastosowanie tylko w odniesieniu do podjęcia rokowań prowadzących do zawarcia umów międzynarodowych.

## Ocena Trybunału

<sup>108</sup> Jak zaznaczył rzecznik generalny w przypisie 13 opinii, art. 300 ust. 1 WE dotyczy „zaw[ierania] umów”, podczas gdy wszelkie inicjatywy podejmowane przez Wspólnotę w sprawie „ustalenia stanowisk, które mają być zajęte w imieniu Wspólnoty w organie stworzonym przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć decyzje mające skutki prawne”, uregulowane są nie w art. 300 ust. 1 WE, lecz w art. 300 ust. 2 akapit drugi WE.

<sup>109</sup> Bezsprzeczne jest w rozpatrywanej sprawie, że zachowanie zarzucane Królestwu Szwecji polega na przedłożeniu propozycji zmiany wniesionej do organu stworzonego przez umowę międzynarodową, wskutek czego zachowanie to samo w sobie nie jest objęte art. 300 ust. 1 WE.

<sup>110</sup> Z powyższego wynika, że zarzut dotyczący naruszenia art. 300 ust. 1 WE nie jest zasadny.

## **W przedmiocie kosztów**

- <sup>111</sup> Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania, a Królestwo Szwecji przegrało sprawę w zasadniczej części, należy obciążyć je kosztami postępowania.
- <sup>112</sup> Zgodnie z art. 69 § 4 Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii i Zjednoczone Królestwo pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) Proponując jednostronnie dodanie substancji sulfonianu perfluorooktanu do załącznika A do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 WE.**
  
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

- 3) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania Komisji Europejskiej.**
  
- 4) Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.**

Podpisy